

Imádság és testvéri egység

Lekció: Fil 2,1-11/Textus: Zsolt. 133.

2018. március 4.

Nyolcadik hete a zsoltárokról szólnak az igehirdetések; azt keressük, a zsoltárokon keresztül hogyan tanít minket Isten imádkozni. A bevezetőkből újra és újra hangsúlyozzuk, hogy a Zsoltárok könyve imádságos könyv; nem arra való, hogy magyarázatokat, igehirdetéseket hallgassunk róla, hanem arra, hogy kezdjük el imádkozni. Annyira így van ez, hogy ha meghallgattuk, miről szólnak a zsoltárok, de nem kezdtük el imádkozni, akkor az ellentétét tesszük annak, amire a zsoltárok hívnak, és ez semmiképpen nem bölcs dolog, nem fog jól tenni se a gyülekezetnek, se az egyéni életünknek.

Folyamatosan arra kérjük, hívjuk a gyülekezetet, hogy lépjenek be ebbe, és naponta olvassátok, imádkozzátok a zsoltárokat. Ennek a hívásnak, kérésnek a mentén kell most egy rövid kitérőt tartanom az igehirdetés előtt, mert előjött egy beszélgetésben ma reggel, hogy nem mindenki számára érthető, hogyan történik ez. Mit jelent, amikor azt mondjuk, hogy naponta 10-15-20 percet tölts imádsággal, imádkozd a zsoltárokat?

Vannak olyan zsoltárok, amelyekben a zsoltáros Istent szólítja meg – ezeket bizonyos értelemben talán könnyebb imádkozni. Mert ha nincsenek szavaid, akkor megállsz, csendben vagy, majd elkezded a zsoltárt úgy olvasni, hogy közben Istennek mondd, imádkozod. Vannak azonban olyan zsoltárok is, köztük a mai, ami formailag nem is imádság, nem az Istenhez intézett szava az embernek. Így akkor még nehezebb: hogyan imádkozzam én egy zsoltárt, ami nem imádság? Nincs most elegendő időnk arra, hogy ezt itt közösen gyakoroljuk, pedig gyakorolnunk kell ahhoz, hogy működjön, de segítséget szeretnék adni ahhoz, hogy aki akar, beléphessen és gyakorolhassa a zsoltár-imádságokat. Ez a gyakorlat egy körkörös folyamat: olvasod a zsoltárt, gondolkozol rajta, imádkozol. Valószínűleg nem lesz egész héten keresztül minden nap időd arra, hogy leülj 20-25 perc csendre. De arra azért a legtöbb napon lesz időd, hogy reggel vagy este, vagy reggel és este elolvasd – ráadásul a mai zsoltár kb. 20 másodperc alatt elolvasható. S ha csak minden nap elolvasod, ez már, hidd el, nagyon sokat számít. Túl ezen: ha egy héten kétszer-háromszor le tudsz ülni hosszabb időre, akkor tarts egy kis csendet, érkezz meg Istenhez, aztán olvasd a zsoltárt a csendben, figyelj rá. Olvasod, és ha valami megfog, akkor nem kell tovább rohanni. Akkor olvasd azt újra, forgasd a szívedben azt a sort, azt a képet, azt a gondolatot, ami megérintett. Ahogy forgatod a szívedben, tapasztalni fogod, hogy egyre mélyebbre megy. Megérted, mit mond neked abban a témában Isten, vagy mit tudsz te Neki elmondani azzal a képpel, gondolattal. Kicsit ezt így forgatod, aztán lehet, hogy továbbmész, és megint találsz valamit, ami megérint. De az is lehet, hogy nem lépsz tovább, hanem egy kép, egy zsoltárvers lesz annyira fontos, hogy egész héten veled marad.

A zsoltár tehát úgy tanít minket imádkozni, úgy adja nekünk az imádság nyelvét, hogy egy-egy képpel, egy-egy kifejezéssel ott marad velünk, megszólít, azt forgatjuk a szívében, elmondjuk Istennek. Legyetek nagyon szabadok és kreatívak ebben, hogy a zsoltárt imádkozni mit jelent! Higgyétek el, nagyon sok minden meg fog változni, ha belépünk ebbe a gyakorlatba.

A Szentlélek tanít bennünket imádkozni, és meg akar minket formálni. Ez a formálódás, ami történik, ha gyakoroljuk az imádságot, nem arról szól végső értelemben, hogy nekünk hogy lesz jobb. Persze jobb lesz, de végső értelemben Isten, mint az Ő népét akar megformálni minket; erősíteni a hűségben; úgy alakítani bennünket, hogy Őt dicsőítsük, és sokkal inkább betöltsük a küldetésünket, mint

Jézus tanúi. Az imádkozó gyülekezet élete nem a maga jóságáról vagy kényelméről szól, hanem Isten dicsőítéséről és Isten missziójáról.

A 133. zsoltár egy nagyon rövid ének a testvéri közösség szépségéről. Mit tesz velünk? Hogyan formál ez bennünket, mint gyülekezetet? Mi történik velünk, ha a szívünkbe zárjuk a testvérek közötti szeretet énekét? Mit várhatunk? Négy dolgot szeretnék kifejtetni:

1. Segít meglátni a szépet.
2. Meghív, hogy a fontosat helyezzük az előtérbe.
3. Megvizsgál, hogy mi a végső reménységünk.
4. Eligazít a gyülekezeti életre nézve.

1. Segít meglátni a szépet

A zsoltár egy örömteli felkiáltással, boldog elismeréssel kezdődik: „*ó mily szép, és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek!*” Ha vannak testvéreid, vagy gyermekeid, akkor tudod, hogy ez tényleg így van: tényleg gyönyörűség megélni az ilyen egységet. És tudod azt is, hogy ez nem mindig van meg. Nincs *mindig* egység – és ez nagyon fontos megállapítás, mert ezzel húzzuk ki a méregfogát a frusztrációnak, ami egyébként felfakadna a szívünkben, amikor a testvéri egységre gondolunk. Megnyitja az utat az öröme és a hálaadásnak. Igen, nincs *mindig* egység, de mily gyönyörűsége, amikor van!

Az egész ének ebben a szépségben, gyönyörködésben marad. Ez az egészen rövid kis zsoltár egy felkiáltással indul: milyen szép, és milyen gyönyörűsége, amikor a testvérek egyetértésben élnek! A közepén két képet kapcsol a testvéri közösséghez, melyek szerint az egység olyan szép, mint az olaj, ami lefolyik Áron szakállán (érdekes); meg mint a Hermon harmatja, amely leszáll egy másik hegyre, a Sionra, amely nem ott van (ez is érdekes). A végén pedig egy egyszerű záró sorban megerősítve: Isten oda küld áldást és életet, ahol ez a testvéri szeretet megvalósul.

Ha már beléptél abba, hogy olvasod, imádkozod a zsoltárokat, akkor itt lehet, hogy hiányérzeted támad. Ez így túl rövid, túl egyszerű, nem sok minden történik. Korábban azzal találkoztál, amikor a zsoltáros a mélységből kiált Istenhez: körbevettek a sötétség erői, a pusztulás erői, és könyörög Istenhez, hogy szabadítsa meg. Olvastunk, imádkoztunk olyan zsoltárokat, amelyekben a zsoltáros átéli, hogy megszabadította őt Isten, és kitörő örömmel dicsőíti és magasztalja Őt. Olvastunk, imádkoztunk zsoltárokat, amelyekben Isten népe ellenséggel találja magát szemben, és ebben törtétek hatalmas találkozások Istennel. De ebben a zsoltárban semmi nincs, csak az, hogy milyen boldog és gyönyörűsége és szép, amikor a testvérek egyetértésben laknak. Nincs benne küzdelem. Nincs benne mozgás. Nincs benne fent és lent. Olyan ez, mint amikor egy kora reggelen teljesen egyedül ott ülsz egy tónak a partján: teljes szélcsend, sima víztükör, szellő sem mozdul. Megéled a pillanat szépségét, és közben tudod, hogy hamarosan történni fog valami: feltámad a szél, meg fognak mozdulni a falevelek, elkezd fodrozódni a víz, arra repül egy madár, vagy jönnek majd emberek, és a csend pillanata megszűnik, nem fog így maradni. Ilyen ez a zsoltár: egy pillanatképet énekel meg. Annak a pillanatát, amikor a testvérek, akármilyen közösségről beszélünk, ebben a gyönyörű szép egyetértésben vannak. Pillanatkép, mert tudjuk, hogy ez nem marad így sokáig. Általánosan, folyamatosan nem tapasztaljuk az egységet ebben a megtört világban, amelyben élünk. Azt hiszem, nem tévedek, ha a 133. zsoltárt, a közösségi egység gyönyörűségének a megélését egy ilyen kimerevített képhez hasonlítom. Valóságos kép, valóságosan átélt helyzet, de nem állandó. Közel sem állandó. A zsoltárok elég-

gé realistikák: nem ilyen képekkel van tele a Biblia. Sokkal több szó esik harcról, háborúról, panaszról, küzdelemről. De ilyen is van! Isten evvel is akar valamit tenni, ezáltal is akar bennünket formálni.

Segít bennünket a megértésben az is, ha a kontextusra tekintünk. A 133. zsoltár a zarándokénekek közé tartozik. Izrael fiai akkor éneklék ezeket, amikor mennek Jeruzsálembe, a Sion hegyére, a templomhegyre, hogy találkozzanak Istennel egy nagy ünnep alkalmával. Különböző helyekről, nagyon távolról jönnek, arra készülnek, hogy Istennel találkozzanak a Sionon, közben énekelnek és imádkoznak. Vagy már megérkeztek a templomba, és az istentisztelet közösségében megélik ezt a gyönyörű, áldott pillanatot, hogy annyira jó együtt lenni Isten jelenlétében, egységben lenni és Őt magasztalni! Ez egy más valóság, mint amit a mindennapi munka világában megélnék, és ez a valóság csak pillanatokra a mienk. Akármilyen közösségben vagy, tudod, hogy ezek nagyon drága, nagyon értékes, és nagyon ritka pillanatok. Sokkal többször harcolunk egymással, semmint szeretetben élvezzük az életet. Sokkal többször fordulunk magunkba elszigetelten, mint amennyiszer örömteli és felszabadult közösségben élünk.

Mit tesz tehát ez a zsoltár velünk? Mi történik, ha elkezdted rendszeresen imádkozni, a szívedben forgatni? Lelassít, megállít, és fókuszál. Megtanít értékelni azokat a pillanatokot, amelyek egyébként jelen vannak az élet mindennapjaiban, de nem vesszük észre azokat, mert végigrohanunk rajtuk. A zsoltár, ha elkezdjük olvasni, imádkozni, kiélezi a figyelmünket, a készségünket arra, hogy észrevegyük, megéljük ezeket a pillanatokot. Forगतod a szívedben a zsoltárt, és rájössz, hogy tényleg volt ma egy ilyen pillanat. Igen, a gyerekek gyilkolták egymást, de a házastársammal volt egy meghitt pillanat, amiben megjelent ez a testvéri közösség, egység. Igen, lehet, hogy otthon feszültség volt, áll a bál, de elmentem, és a barátaimmal együtt átéltünk valamit egy hétvégén, egy kiránduláson, egy közös élményben, ami megragadóan jó volt. Lehet, hogy eszedbe jut, hogy a munkahelyeden, ahol egy csapatban végzed a munkádat, valami nagyon-nagyon jól sikerült, együtt meg tudtatok oldali valamit, éreztétek az összehangolt munka sodrását, erejét, energiáját. Lehet, hogy tanárként visszatekintesz, és rájössz arra, hogy volt egy pillanat az osztályban, amikor együtt voltatok, amikor valami megcsilant ebből a gyönyörű egységből. Lehet, hogy kutatóként azt látod, hogy végigvittetek egy kutatást, mindenki a helyén volt, mindenki beleadta magát, és mennyire jó volt együtt megélni, ahogyan feltártak és kikristályosodtak dolgok. Sokáig folytathatnánk a sort.

Ebben a zsoltárban nem jelenik meg Isten cselekvő módon. A 133. zsoltár azokhoz a bibliai szakaszokhoz kapcsolódik, amelyeket együttesen úgy nevezünk: bölcsesség-irodalom, ami arról beszél, hogy Isten rendje megmutatkozik a világban. Nem avatkozik be, nem jelenik meg döntésekben és cselekedetekben, de a mély isteni rend, egy teremtési szándék, hogy mi emberek együtt legyünk, a közösségben érezzük és kiegészítsük egymást, és szeressük mindezt, ez megszólal. És ez felvillan, ott van, megjelenik az élet pillanataiban – a zsoltár pedig, ha imádkozzuk, érzékenyvé tesz ezekre a pillanatokra. Elkezdted olvasni, lelassít, és meg fogod látni azokat a nagyon drága, nagyon értékes pillanatokot, ahol valami ebből a mély isteni rendből átsugárzik. Megérted a barátságnek, a meghittségnek, az egyetértésnek az értékét, ajándék voltát, és elkezd gazdagodni az élet, ami egyébként annyira sivárrá válik az érzéketlen rohanásban.

Hozzáteszem: azért nagyon jó ez, mert ezen a ponton egységben lehetünk mindannyian, azok is, akik régóta keresztények, meg azok is, aki még nem is keresztények. Merthogy alapvető értékeket Isten beleteremtett a világba; és akár hiszi valaki a világ teremtését, akár nem; ez egy közös platform, közös alap mindenki számára. Az egység, a testvéri közösségnek, a szeretetnek a megélése minden embernek érték. Bármit is tartasz arról, hol vagy te az Istennel való kapcsolatban, arra mindenképpen

képes vagy, hogy elkezdd ezt olvasni, és elkezdd ebből valamit megélni. A zsoltár mindenkit meghív erre.

2. Meghív arra, hogy a fontosat helyezzük az előtérbe.

Ha elkezdesz pillanatokra gyönyörködni a testvéri közösségben, akkor az, közben egyre inkább értéké is lesz számodra; és egyre inkább arra fogsz vágyani, törekedni, hogy amennyire csak lehet, munkáld annak a létrehozását. Ez így logikus. Ha egyre nagyobb az egységnek, a közösségnek az értéke a szívemben, és egyre többször belegyönyörködöm, hogy „olyan szép pillanatok vannak az életben”, akkor az azt munkálja: „és annyira szeretném, ha még több ilyen lenne!” Ez mindenkiben így működik, akár hiszünk, akár nem. Egyre jobban fog növekedni benned a vágy, hogy ezt munkáld. Hogy valósuljon meg közöttünk, bennünk Isten közösség-teremtő szándéka. Hogy valóban egyetértés legyen. Hogy ott, ahol jelen vagy: az egyetemen, a munkahelyen, a családban tényleg szülessen egyre mélyebb közösség. Ahogy ezt imádkozod, az imádság egyre inkább felbátorít és erőt ad, hogy tegyél érte, munkáld. Az imádság cselekedet lesz. Az igazi imádság nem arról szól, hogy ájtatosan mondogatunk valamit, az igazi imádság mindig tetté, cselekedetté, léletté lesz.

Abban a pillanatban, amikor elkezded ezt komolyan venni, és elkezdd veled történni, ott fogod magad találni, hogy az egyéni érdeked és a közösségi érdek összeütközik. Eddig is összeütközött, csak eddig nem vetted észre. Ott fogod magad találni abban a helyzetben, amikor meglátod, hogy valami, ami neked jó lenne; szemben áll más valamivel, amit eddig nem vettél észre, de most már érzékeny vagy rá, ami segítené, hogy a testvéri közösség, szeretet, egység, békesség megszülessen, vagy megmaradjon egy adott helyzetben. Benne leszel ebben a feszültségben. Észreveszed, amit korábban nem láttál, hogy a közösségben is mennyiszert választottad önmagadat. Mennyiszert választjuk saját magunkat! Én sem kívülállóként beszélek erről, engem is leleplez. Összefeszül az egyéni önző létem, meg az, hogy hogyan működik a közösség. De ez jó! Nem kellemesen jó, hanem célravezetően jó. Mert ha ezt a feszültséget érzékelem, és a szívemben tartom, hogy „*ó mily gyönyörűséges, mily szép, ha a testvérek egyetértésben élnek*”, akkor egy adott pillanatban azt is megértem: lehet, hogy több egyetértés születhet, ha én most egy kicsit hátrébb lépek; ha elengedek valamilyen lehetőséget, amit megragadhatnék magamért; ha lemondok valami előjogomról, vagy feláldozom valamilyen ambíciómat. Ez a lépés teret ad a közösség kibontakozásának. A zsoltáros imádság tehát cselekedetre hív, megmutatja, hogy mi az értékes.

Más módon is megmutatja. Lehet, hogy te olyan ember vagy, aki inkább elkerülsz a közösséget. Nem is tudod, hogy kerültél ide ma, de arra vigyázol, hogy úgy gyere be és úgy menj el, hogy senki ne szóljon hozzád – amit különben tiszteletben tartunk. Ilyen ember lévén azt mondod: nem érzed jól magam az emberek között; vagy azért, mert sok a rossz tapasztalatod, és már nem is hiszed, hogy létezik olyan testvéri közösség, amire a szívedben vágyasz; vagy azt mondod: már nem is vágyok rá. Én pedig elhiszem, hogy azt érzed: nem vágyasz semmiféle igazi mély testvéri, baráti közösségre; de mégis azt mondom: igenis vágyasz rá a szíved mélyén, csak annyi benned a csalódás, a félelem, olyan mélyen eltemetted a vágyat, hogy azt mondod, hogy nem vágyasz. Isten az embert közösségre teremtette, akár tudatában vagyunk ennek, akár nem, szükségünk van rá és vágyunk rá. Amikor elszigetelt, tudatosan vagy védekezésképp másoktól elzárt valódban úgy döntesz: próbáljuk meg, és elkezded imádkozni: „*mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben laknak*”, forgatod a szívedben, és evvel belépsz az Isten teremtési rendjébe, Isten igazságába – idővel fel fog fakadni a szívedben a vágy: igen, szükségem van rá. Meg fogod látni a félelmet, a csalódottságot a saját szívedben, és Isten elkezd az imádkozni ottan. Az is lehet, hogy nagyon is közösségi ember vagy, ellentéte az előzőnek. Elkezded imádkozni magabiztosan ezt a zsoltárt: én vagyok a közösség-szervező, mindenhol én ho-

zom létre a közösségeket. De minél jobban imádkozod, annál jobban meglátod, hogy mindez csak rólad szól. A közösséget csak használod. Létrehozod, mert használod, élvezed, hogy irányítod. Ó, Isten nagyon mélyen megvizsgál, megtisztít, meggyógyít bennünket, ahogyan ezt imádkozzuk.

3. Megvizsgál, hogy mi a végső reménységünk.

Mi a végső reménységünk? Ez egy veszélyes történet. Lelassulunk, gyönyörködünk – rendben. Megerősödünk, munkáljuk az igazat, ára van – rendben. De a zsoltár még mélyebbre fog hasítani a szívünkben, és le fogja leplezni azt, hogy mi a végső elgondolásunk az életről, a világról, a létről; és mi a végső reménységünk. Mert minden ember vágyik erre a szeretetteljes egységre, erre a mély közösségre, amiről a zsoltáros beszél. Nem ezt akarja mindenki? Legyen béke, legyen világbéke, legyen már vége a háborúknak, legyen már egység az emberiségben! Ez minden emberben ott van. A kérdés, hogy mit tartunk arról, mi az a végső valóság, ami létrehozhatja, létre hívhatja ezt a nagy szeretet-egységet az egész világon, amire annyira vágyunk? Mi hozhat el egy olyan világot, ahol nincs ennyi gyűlölködés, nincs ennyi rivalizálás, nincs ennyi versengés, nincs ennyi erőszak? Hogyan születik egy világ, amiben békesség uralkodik?

Nos, hadd beszéljek először arról, hogy mit mond a mi társadalmunk erre, utána pedig arról, mit mond a Biblia.

A mi társadalmunk azt mondja, és ezért mi is azt mondjuk valahol mélyen, hogy akkor születik meg az igazi egység, ha maximálisan toleránssá és befogadóvá válunk. Akkor lesz békesség, ha megszűnnek végre pl. a vallások. Mert a vallások, mondja ez a gondolat, mindig valamilyen igazsághoz ragaszkodnak, és evvel az igazsággal kizárják a többit. A történelem során mennyi háború volt a vallások miatt! Mi következik ebből? Az a látomás, mely szerint akkor lesz békesség, ha nem lesznek vallások, vagy ha lesznek is, mindenki szabadon, kötöttségek és közös alapvetések nélkül gyakorolja azokat. „Neked az a legjobb, amiben te hiszel, neki az a legjobb, amiben ő hisz.” Ne legyen semmi társadalmi konvenció! Akkor lesz békesség, ha annyira toleránsak leszünk, hogy teljesen el tudjuk fogadni, ki hogy él, ki mit kezd az életével. Ki-ki lehet döntése szerint férfi vagy nő, vagy szexualitás tekintetében nagyon-nagyon sok minden e kettő között és mellett. Ha mindannyian elfogadjuk a másikat; ha nem lesz valóság meg ideológia, ami előbbre való, mint a másik; akkor végre egység, szeretet, békesség lesz a földön. Ez a mai kornak a szívdobbanása.

Miközben abszolút tiszteletre méltó az egységre törekvő vágy, és miközben igaz, hogy valóban annyi fájdalom, harc, háború volt a vallások mentén is, és nekünk magunkra kell venni ezt a valóságot; mégis megláthatjuk, mennyire gyenge lábakon áll ez a társadalmi törekvés! Gondolj arra: minél inkább igaz, hogy mindenki maga választja az életmódját, a vallását, az értékeit, bármit, ami meghatározza őt – annál kevesebb dolog marad, ami bármilyen módon is még összeköt bennünket! Sokak alapérzése ma, különösen a fiataloké, hogy miközben névleg befogadást, toleranciát, elfogadást hirdet a világ; minden életstílus, minden vallás, minden szemlélet elfogadható, hogy egység legyen – mégis az a tapasztalatod, hogy közben egyre magányosabb vagy, egyre jobban egyedül vagy, és egyre távolabb vagy a többi embertől. Észre kell venni a valóságot, ami a világ gondolkodásáról kiderül: *hiszel* valamit, hogy mi hozza létre az igazi közösséget; és *tapasztalsz* valamit: hogy közben ez nem történik. És ha ez így van, akkor szembe kell nézni vele: ez a gondolkodásmód ígért valamit, amit nem adott meg. Egységet, szeretet, közösséget, befogadást ígért, de nem tudja megadni, hiszen az alapján ígéri a befogadást, hogy légy egyedül önmagadban, valósítsd meg önmagad! Ha pedig az a fő kérdés, hogyan valósítom meg, hozom létre önmagam, akkor keresztül fogok menni a többiek érdekén, keresztül fogok menni a közösség érdekén. Ily módon a radikális szabadságunk végül útjába fog állni a

közösség iránti vágyunknak. Nem adja meg azt, amit ígért. Ha őszinte vagy, ezt a saját bőrödön érzed. Ha nem vagy is keresztény, ezen a ponton becsületesen szembe kell, nézz ezzel a valósággal: a mai világ ideológiája nem adja meg azt, amit ígért.

Mi a bibliai történet? Mi a másik út? Ha a zsoltárt egyre mélyebben forgatod a szívedben, meg fogod látni, hogy mégis van benne mozgás, legalábbis van benne egy irány. A két középső kép: felülről lefelé. Nézd meg ezt a két képet! Az első: *„olyan ez – a közösség – mint amikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, mely leér köntöse peremére.”* Ez a kép utalás a főpap, Áron felkenetésére. Áron és utódai töltik be Izraelben Isten rendelése alapján a papi szolgálatot. A pap Istent képviseli a nép előtt, és a népet képviseli Isten előtt – ez egy nagyon-nagyon szent dolog. A tökéletes, bibliai értelemben szent, igaz Istent köti össze egy olyan néppel, amely nem tökéletes, amely tisztátalan sokszor. A főpap az, akit Isten arra hív, arra rendel, arra hatalmaz fel a felkenetéssel, hogy beálljon közvetítőnek. Nem állhat be akárki, erre a szerepre nem lehet önként jelentkezni. Akit Isten kiválasztott, Lelke által felhatalmazott, az kapta a felkenetést erre a szent szolgálatra, s a felkenetésnek a külső megjelenítése volt az, hogy drága olajat öntöttek a fejére, bőségesen, ami végigfolyt, illatos, lágy, finom volt. Gondolj bele, mit jelentett ez Izrael számára! Isten népe, aki vágyozott Istenre, de tudta jól, hogy bűnei miatt el van szakítva Tőle; ebben az Istentől rendelt szertartásban láthatja a főpapot, aki a kapocs lesz, aki bemutatja az áldozatot, látja a felkenetést jelképező olajat lecsorogni a főpap fején. Megvan a felhatalmazás, ő odaállhat Isten elé a népért. Mindez arról beszél, hogy Isten ki akarja munkálni ezt az egységet, közösséget. Ahogy felülről folyik le az olaj, úgy a felülről leszálló Szentlélek kimunkálja azt, hogy összekösse a népet Istennel, és összekösse a népet egymással.

Nézd meg a másik képet! Olyan ez a közösség, *„mint a Hermon harmatja, amely leszáll a Sion hegyére.”* Ugyanaz: felülről jön valami le, ami közösséget munkál. A Hermon a környék legmagasabb hegye, 2800 méter körüli, és mint mindenhol az ilyen magas hegységekben, nyilván nagyon vastag, nagyon gazdag harmat hull ezen a helyen. Ez a gazdag harmat, ez a nedvesség éltető vegetációt hoz létre, életet ad. Ráadásul a Közel-Keleten vagyunk, ahol nem önmagától értetődő az élet. A Hermon hegye nem Izrael területéhez tartozik, hanem Libanonhoz, legalább száz km-es távolságban van Jeruzsálemtől, a Sion hegyétől, ahol a templom áll. Érdekes tehát a kép, amit a zsoltáros mond: a Hermon harmatja leszáll a Sion hegyére. Ilyen nincs, földrajzi értelemben lehetetlenség, hogy a magashegyi harmat száz kilométerrel lejjebb megérkezzen a júdeai sivataghoz tartozó Jeruzsálemben. Miről van szó tehát? Arról, hogy a zsoltár szerint a közösség, ami születik Isten jelenlétében, az úgy virágzik, úgy gazdagodik, úgy növekszik, mint a vegetáció a gazdagon érkező harmat hatására. A száraz, sivár világban kibontakozik a közösség, amit Isten éltet evvel a felülről alászálló, éltető vízzel. Ebben a kibontakozó, közösségben pedig mindenki megtalálja a helyét, új lappal indulhat mindenki.

Ebben a két képben mutatja meg a zsoltár, mi hozza létre a közösséget a világban. Így vizsgálja meg a legmélyebb reménységünket. Mi lesz a világ végső reménysége? Mi ad választ arra a vágyra, hogy legyen egység és béke a földön – vagy csak legalább a családban? Valami, ami tőlem jön; valahogy mi érzük el – vagy valami, ami felülről. mint egy ajándékként leszáll? S a zsoltáros azt mondja, hogy ami leszáll. Mert ami felülről száll le, az tőlünk kívülről érkezik. Nem mi hozzuk létre. Nem mi váltjuk meg magunkat. Nem mi gyógyítjuk meg magunkat. Nem mi gyógyítjuk meg a közösségeinket. Nem tudod megcsinálni. Felülről száll le, Isten ajándékként.

A lekciónban olvastuk, ahogyan Pál apostol a Filippibeli gyülekezethez írott levelében a közösségről beszél. Azt mondja az apostol: az munkálja a közösséget, *hogy „az az indulat legyen bennetek, ami Jézusban is volt”*. És elmondja, hogy Jézus hogyan szállt le fölülről. Nem tekintette zsákmánynak, megragadni való kincsnek, hogy ő az Atyával egyenlő, hanem alászállt, megüresítette magát, meg-

alázta magát, emberré lett. Emberként nem a legnagyobbak között volt, hanem alászállt, lejjebb ment, egészen megalázta magát haláláig a kereszten. Az igazi főpap felülről szállt le. Belépett a nép és Isten közé. Odaáldozta az életét, hogy közösséget teremtsen köztünk. Emlékszel: amikor ki akarom munkálni a közösséget, akkor nekem kell hátrébb lépnem. Nekem kell lemondanom, nekem kell a másikat előtérbe helyeznem, nekem kell a másikat különbnek tartani magamnál. Képes vagyok rá? Önmagunkban nem, de Jézusban igen. Ha az ő indulata születik meg bennünk, akkor igen.

Mi a végső reménység? Ha őszinte vagy, még ha Krisztuson kívül vagy is, ezen a ponton komolyan szembesülnöd kell. Amit ez a világ most ideológiának ad, akármilyen tetszetős is neked, a saját bőrödön érzed, hogy nem működik! Vagy-e annyira becsületes és őszinte, hogy ezt kimondod? Ez a kimondás pedig elvisz téged oda, hogy egy másik alternatíva felnyíljon előtted. Hogy az igazi és a végső megoldás, a reménység ennek a világnak minden fájdalmára, meghasonlottságára, gyűlöletére, haragjára, erőszakosságára, ellenségességére maga Krisztus, aki felülről száll alá. A Szentlélek ereje, akiben Jézus képes alászállni annyira, hogy beléd költözzön és téged bevonjon az Isten népének a közösségébe.

4. Eligazít a gyülekezeti életre nézve.

A zsolotár imádkozása, immáron így, Jézusra nézve, eligazít bennünket a gyülekezeti életre nézve. Először erőteljes meghívás lesz: lépj be a közösségi életbe! Jézusban tégy egy lépést! Ha az elhangzottakat komolyan veszed, tégy egy lépést, ami közelebb visz a közösséghez, akármilyen ember vagy! Ha alkalmanként jártál istentiszteletre, tégy egy lépést: rendszeresebbé teszem, szükségem van erre a közösségre. Ha rendszeresen jársz istentiszteletre, tégy egy lépést: ismerj meg valakit! Emberek vannak melletted ugyanolyan történetekkel, mint a tiéd meg az enyém. Szólíts meg valakit, egy gyülekezeti tagot, akit korábban nem ismertél! Ha ismersz már sokakat, tégy egy lépést: „evezz a mélyre”! A nap, amit ezzel a címmel újra és újra meghirdetünk, arról szól, hogy ismerd meg a gyülekezetet! Tégy egy lépést a karzatról lefelé! Tégy egy lépést, hogy meg akarod ismerni, hogy mi is ez a közösség! Szedd össze a bátorságodat, ismerd meg! Kik ezek? Mik ezek? Mit hisznek? Mit gondolnak? Ha ide jársz már hosszabb ideje, tégy egy lépést: kapcsolódj be egy házicsoportba! Miért nem tartozol egyikbe sem? Miért nem lépsz be a megosztott életbe? Miért nem lépsz be a közösségbe? Milyen indokokkal tartod magadat távol, hogy neked nincs erre szükséged? Lépj egyet! Nem azért, mert neked jobb lesz, (jobb lesz, de nem azért), mert ez én-központú gondolkodás. Nem azért, mert ez az elvárás lelkésztől, gyülekezettől, mert ez törvény. Hanem Jézus szépsége miatt! Jézus szeretete miatt. Jézus köztünk élő valósága miatt.

Másodszor: maradjunk meg és munkáljuk ezt az egységet megbocsájtással, bocsánatkéréssel, bátorítással. Úgy, ahogyan Pál apostol ír erről: *„Ha tehát van vigasztalás, ha van szeretetből fakadó figyelmesség, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, akkor tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok; ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjétek! Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartátok egymást magatoknál, és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is. Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt...”* (Fil.2.1-4.)

Keressd a szépet, munkáld a fontosat, dicsőítsd Jézust! Ámen

(Lovas András)